

uadskillelige, medmindre Ministeren giver sit Samtykke til en Adskillelse. Disse 4 Ændringer ere i høj Grad Realitetsændringer, og jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel med Hensyn til Realitetsværdien, nemlig Spørgsmaalet om Pari-Kurs. Her er Forholdet det, at hvis vi tænkte os, at denne Bestemmelse ikke fandtes, vilde man kunne vente, at naar vi naaede hen til 60 Aar fra Koncessionens Givelse, og Staten til den Tid tænkte sig at overtage Anlægene, vilde Koncessionshaverne, saafremt det var et Aktieselskab, kunne sætte deres Aktier op til det 3—4—5 dobbelte Beløb, ganske som de vilde. Dette vilde betyde, at medens man havde Aktiver f. Eks. for 100 Kr., kunde man lade dem lyde paa 500 Kr., og Staten vilde blive nødt til at betale denne vanvittige Pris. Jeg kalder derfor den foreslaaede Ændring i høj Grad en Realitetsændring, og jeg er overbevist om, at hvis noget saadant, som jeg her har antydnet, skete om 60 Aar, vilde ogsaa vore Efterkommere mene, at den oprindelige Affattelse betød en meget stor Realitetsfejl, som var begaaet af dette høje Ting.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der ivrede mod det Udtryk, jeg havde brugt, at det, der forelaa fra Koncessionssøgernes Side, var et Tilbud. Naar jeg har brugt Udtrykket „Tilbud“, er det i Modsætning til Ordet „Løfte“. Koncessionshaverne have ikke ved det, der er sket, lovet os at bringe de foreslaaede Anlæg til Udførelse; de have kun lovet at forsøge at rejse Kapital paa det Grundlag, som søges tilvejebragt i Koncessionsudkastet. Jeg hørte med Beklagelse af den ærede Ordfører for det radikale Parti, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, at Partiet ikke vilde stemme imod Socialdemokratiets Ændringsforslag under Nr. 7. Jeg beklager det, idet det forekommer mig, at Sagen da ikke kan have været gjort til Genstand for en saa grundig Eftertanke som den, det ærede Medlem paaberaabte sig, idet jeg haaber om et Øjeblik at skulle kunne vise, at dette Ændringsforslag under Nr. 7 absolut ikke fortjener det radikale Partis Stemmer eller Unkladen at stemme.

Efter disse Bemærkninger til Ytringer, der ere faldne her i Salen under Sagens Behandling, skal jeg vende mig til selve de Ændringsforslag, der foreligge, nemlig først Ændringsforslag Nr. 7, stillet af det socialdemokratiske Mindretal. Jeg skal dele det i to Afsnit, et Afsnit, som forekommer

mig navnlig at være lagt til Rette for at sætte den højtærede Finansminister i Forlegenhed, og et andet Afsnit, der omhandler selve Sagens Realitet. Naar jeg holder mig til den første Kategori, skal jeg først vende mig til det mærkelige Faktum, som allerede er konstateret af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), at man paa den ene Side i Forslaget siger, at Havneanlægene skulle udføres efter den Plan, der er godkendt af Ministeriet, medens man noget senere fastslaar, at der kun maa optages Laan til et Beløb af 10 Mill. Kr. Det er jo i høj Grad i Modstrid med hinanden, forudsat at man ikke vil tage de dertil fornødne Penge af de aarlige Budgetter, idet den Plan, som er godkendt af den højtærede Finansminister, er en Plan, der koster ca. 20 Mill. Kr. Det staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, og det er yderligere oplyst for Udvalget af Havnebygmester Møller, som har foretaget Beregningerne, at man regner med, at Planens Udførelse vil koste noget saadant. Og selv om Bekostningen gik lidt ned, er der et meget langt Spring fra 20 Mill. til 10 Mill. Det forekommer mig derfor, at vi vilde sætte den højtærede Finansminister i en meget stor Forlegenhed, hvis vi skulde vedtage Socialdemokratiets Forslag. Men næsten lige saa uheldigt er han stillet paa et andet Punkt, idet der er truffet den mærkelige Bestemmelse, at Koncessionssøgerne i 10 Aar skulle betale 50,000 Kr. til Kolonialkassen. Jeg skal ikke opholde mig ved saadanne Smaating som, at det ikke fremgaar af Udtrykkene, om det er 50,000 Kr. en Gang for alle, eller om det skulde være 50,000 Kr. aarlig, den Slags Smaating har man fra den Side ikke hængt sig i. Jeg skal blot pege paa, at i det Øjeblik, Foretagendet bringes til Udførelse, er der ingen, som aner noget om, hvorvidt Udførelsen skal blive gennemført paa een eller paa to Koncessioner, eller om man derfor skal begynde med at betinge, at den første Koncessionssøger skal betale alle 50,000 Kr., eller hvorledes det skal fordeles. Og efter dette følger man til, at Finansministeren bestemmer det fornødne med Hensyn til Fordelingen af disse 50,000 Kr. paa Koncessionshaverne. Det forekommer mig, at det er en ganske uløselig Opgave. Dertil kommer oven i Købet, at det er grumme vanskeligt, hvis vi holde os til de Rettigheder, som skulde være knyttede til selve Havnen, at se, hvad der skal kaldes almindelig Leje eller Forpagtning, og hvad